

één geneesheer, die zijn wijze van optreden kent, hem wil gelooven. Moeielijk wordt de keuze, als verschillende zieken onze hulp nodig hebben, en wij niet zeker zijn, dat die zieke, voor wie een „dringende” boodschap komt, nu werkelijk op spoediger hulp aanspraak heeft dan de andere. Ons oordeel en ook de beoordeeling daarvan door anderen, moet dan afhangen van „omstandigheden”.

KWAKZALVERENDE VERPLEEGSTERS. — In Engeland heeft het overschrijden van bevoegdheid door verpleegsters, vooral op het land, zulk een omvang aangenomen, dat de General Medical Council heeft besloten, op krasse wijze in te grijpen. Meestal is de oorzaak van het euvel deze, dat de wijkverpleegster in een kleine plaats wordt onderhouden door een vereeniging, en dat deze, om de contribuanten aan zich te binden, hun het recht geeft, de zuster voor „geringe ongesteldheden” te raadplegen. Zij zelf en de zuster bepalen, wat een geringe ongesteldheid is. Er worden ook geneesmiddelen voorgeschreven. De geneesheer, die niet wil schijnen te berusten in zulke onwettigen en gevaarlijken toestand, en daarom zijn samenwerking weigert met de kwakzalverende verpleegster, komt in botsing met de gemeentenaren. De General Medical Council heeft nu hulp geboden, door te kennen te geven, dat hij samenwerking met zulk een verpleegster zal beschouwen als het „dekken” van kwakzalverij, dus als grond tot onttrekking der bevoegdheid als geneesheer. De dokter, die in de geschetste moeilijkheden komt, behoeft daarvan dus slechts kennis te geven aan den Council. Deze zendt hem dan een waarschuwing, waarin hem wordt verboden met de verpleegster samen te werken, zoolang zij haar bevoegdheid overschrijdt. Hij behoeft dit verbod nu slechts aan de verplegingsvereeniging te laten zien om een einde te maken aan het misbruik (*Brit. med. Journ.*). PINKHOF.

INGEZONDEN.

VREEMDE TALEN IN HET TIJDSCHRIFT.

Geachte professor BURGER,

Nu gij zelf de handschoen opneemt en het „eenpariglijk” en „na ampele overweging” achterwege laat, is mijn verbazing geweken, en mag ik mij zeker nog wel even persoonlijk tot u richten.

Het is zoo jammer, dat de Nederlanders bij hetgeen zij doen, zich steeds zoo sterk laten leiden door het voorbeeld der groote volken om hen heen, zonder de verschillen in de verhoudingen voldoende in aanmerking te nemen. Zoo ook hier weer. Dat de toongevende Engelsche, Duitsche of Fransche geneeskundige weekbladen geen vreemde talen opnemen, is nog geen reden voor ons om ze hierin te volgen. Men zou waarlijk ook aan „zotte geurmakerij” kunnen denken, wanneer wij als klein volk dit nu ook niet wilden doen. Wij noodigen vreemdelingen uit in onze vergaderingen te spreken. Zij..... missen, wat niet meer dan natuurlijk is, de gave dit in het Nederlandsch te doen. Wij....., en daar mogen wij gerust trotsch op zijn, verstaan ze toch, al spreken zij in hun moedertaal. Wat ter wereld is er nu voor reden die voordrachten te gaan vertalen? Ontsieren wij onze Nederlandsche tijdschrif-

ten daarmee? Integendeel. Het is een compliment aan de lezers, van wie verondersteld wordt, dat ook zij die voordrachten liever in het oorspronkelijke lezen, dan in een haastige vertaling van X, Y of Z. Ik hoop hartelijk, dat gij de voordrachten door de Secties voor wetenschappelijken Arbeid georganiseerd, voortaan in het oorspronkelijke zult willen blijven plaatsen.

Nu kom ik op het gewichtigste punt van uw betoog: de notulen der specialistische vereenigingen. Gij voelt u mede verantwoordelijk voor den inhoud dezer notulen en wenscht ze niet als kortschriftverslag, doch als eigen werk van den secretaris. Mij dunkt de verantwoordelijkheid om de handelingen van een erkende Ned. vereeniging van specialisten op te nemen in uw tijdschrift is niet zeer groot. Zij komt geheel voor rekening der vereeniging. Misschien zou het anders kunnen worden, indien aan uw wensch werd gehoor gegeven en de secretarissen de handelingen meer als eigen werk gingen beschouwen. Waar zijn echter de secretarissen, die dit doen? Zij worden, helaas! hoe langer hoe zeldzamer. Ik herinner mij van u zelf als secretaris van den Geneeskundigen Kring te hebben ondervonden, dat een voordracht beter in de notulen stond, dan ik haar bij u had ingezonden. Ook voor de secretaresse van de Gynaekologische Vereeniging gevoel ik steeds groote waardeering.

Maar bij de overweldigende massa der stof is het een witte raafgeschoten, wanneer men een secretaris vindt, die zich voorbereidt voor de te behandelen onderwerpen, ze geheel beheerscht, het kaf van het koren weet te scheiden, gezag genoeg bezit, dit in zijn notulen te realiseeren en jaren lang voort te zetten.

Ik vrees, dat die wensch onvervuld zal blijven; tenzij gij een anderen weg volgt en onder de leden der specialisten-vereenigingen correspondenten zoekt, die in overleg met de redactie verslagen der vergaderingen geven. Dan zijn de verhoudingen geheel anders.

Nu echter de verschillende Vereenigingen er naar streven hun handelingen uitvoerig en zoo nauwkeurig mogelijk te publiceeren (de Ned. Maatschappij voor geneeskunst zelf geeft het voorbeeld), nu kan het niet anders of er moeten botsingen ontstaan met uwe opvatting.

Blijft *die* de overheerschende, dan behooren naar mijn meening, de notulen niet meer in het *Tijdschrift* thuis, hoe jammer ik het ook op de door u zelf aangegeven gronden zou vinden.

Amsterdam, 17 April 1911.

Dr. A. E. VERMEIJ.

Daar prof. BURGER buitenslands vertoeft, is hij op het oogenblik niet in staat hierop te antwoorden.

MUNTENDAM.

DE PROMOTOR VAN BEVERWIJCK.

Zeer geachte professor VAN LEERSUM,

Enigen tijd geleden, het kan hoogstens twee of drie maanden zijn, wees ik u in een toevallig gesprek er op, dat tenslotte, wel is waar zonder bedoeling van BAUMANN maar dan toch door diens mededeeling van de bul van BEVERWIJCK, het nog altijd hangende vraagstuk was opgelost, wie toch eigenlijk de promotor van dezen dokter geweest is. Natuurlijk, zooals de bul